

BELKOVITS LÁSZLÓ

Budapest mixtape

Sebhelyes arcú királyok földjén járok. Ahol magyarnak lenni erény, de annak vallani magad bűn. Ahol a házak lerobbantják tetejüket a szélviharban, ahol macskaköveken múzeum-tankok járnak, és árpádsávós országutakon adják meg vagy nem adják meg a jobb-kéz előnyt a baloldálnak. Ahol a nemzeti ünnepet természeti katasztrófa sújtja. Ahol a tündérek isznak és sokasodnak. A csodák földjén járok.

1

Ó, Buda, platánfáiddal, vasárnapi szerelmeddel és szerdai szerelmeddel,
és a tavalyi szerelemmel,
és a tavalyi borzalmakkal, a könnyes szemű Gellérthegyeddel,
És a bukowski-i bolyongásaiddal, Turuloddal, kit meglovagoltunk,
Megívott boraiddal és eldalolt verseiddel,
Barátokkal és testvérré avatottakkal,
Titkos múzsáiddal.

Anyám helyett kedves lettél, és én Oidipuszod,
És a szívemet adtam neked,
És együtt játszottunk, éveken át.
Ugye, mi jó barátok vagyunk.

Buda, ahol az időgép éjjeleken át világított,
és repített, messze, magasba,
Buda, ahol csöveseid labdázna,
És cigivel kínáltak, amikor nekem nem volt.

A bérházaid ócskák, romlottak és dohszagúak.
Nincsen neked kocsmád, és tavad is feneketlen,
mint az ott töltött időm.
Szerellemmel, bánattal, haraggal és unalommal
nézek rád,
Ó, Buda.

2

Reszkető öltéseként feszülnek egymásnak a hidak, az olajos kígyó pedig végtelen ciklusban kúszik, kúszik befele, be, a sötét ágyékokba, ti két nővér, és összeszorul a szívem, valahányszor átkelek fölötte. A Fekete-erdő kínos konformizmusát, a bécsi hajókat, bécsi turistákat, bécsi kurvákat és bécsieket, kiknek ő a Kurvája, és tavaszi áradást, hólevet és augusztusi viharokat hoz, és tenyérynyi mosollyal vetem magam az éjszakába, valahányszor átkelek fölötte.

Éjszakáról éjszakára merültem el völgyedben,
 Pestem, és Gödröd kitöltött, és én is kitöltöttem őt,
 és fehér négerek vezettek
 reménytelen Caminókon a Király utcán,
 A Kazinczyn, Andrássyn és vissza,
 ezerszer.

Nőként tártál ölet mint ajtót,
 mindenkinek, aki keres,
 és én kerestem.
 Láttam Mucsi dohányfüstjét, kegyelmes kurvapecéreket,
 Isten szeret, mondtam, és aztán láttam
 a tavasz első napján mosolygó embereket,
 és a villamosok ablakát fekete olaj mosta szüntelen.

Legkönnyebben kocsmáiddal tájékozodom,
 ha csak nem a szexboltjaid,
 a botránnyaid vagy a várba zárt
 királylányaid igazítanak útba.

Számptalan antagonisztikus ambivalenciát láttam,
 – Figyelj, adj már egy esélyt, bébi, mielőtt
 ítélnél, és megismertem Szudán hercegét,
 akinek családját politikai okokból mészárosolták,
 és megismertem a Havannai Acéldigókat,
 akiknek családjait politikai okokból mészárosolták,
 és aztán elszuhantam az újonnan megismert
 zazzennel szívemben.

Lila nyakkendőkként jajdulnak ki a térre, sínjeiken
 A sárga villamosaid, miközben a nagymamák,
 Nyugdíj-kiegészítőként, estémről érdeklődnek.
 Gyakran szűzies visongással szaladnék el előled,
 Pest, te túlzott fölény és túlzott alázat, te.

„Talán én is Pest vagyok...
 Pest a pestiségem.
 Pest, hogy rég Pesten lakok,
 s nem lettem pesti mégsem.”
 (Akkezdet Phiai – Budepesmód)